

Prolog

Offenburg, Německo. 1994

Komisaři Jürgenovi Fischerovi se to jméno, Černý les, nikdy nezdálo tak přiléhavé jako tehdy na Štědrý den. Označovalo obrovský les, který obklopoval a svými mohutnými jedlemi pohlcoval obce i silnice Bádensko-Württemberska, které se rozkládá v rozlehlé oblasti táhnoucí se několik stovek kilometrů od severu na jih. To přízvisko samozřejmě získal díky své bujné vegetaci, v té chvíli ale byla nejdominantnější barvou krajiny bílá.

Před několika hodinami se snesla noc a sníh padal bez přestání už od rána.

Fischerovy těžké pohorky se bořily do sněhu až po kotníky, takže chůze byla obzvláště namáhavá. Spolu s policejním komisařem tu byl Konrad Berger, zkušený průvodce, který přestože znal ta místa jako své boty, při hledání správné cesty nadával. Fischer si pamatoval, jak v jednom z průvodců pro turisty, které se prodávaly od Freiburgu až po Stuttgart, četl, že v téhle oblasti je více než dvacet kilometrů pěšin a výletních tras – tedy vzhledem k panujícím atmosférickým podmínkám skutečný labyrint. Nemluvě o tom, že v té tmě a hustém sněžení to vypadalo, jako by šli nějakou opuštěnou krajinou na Aljašce, a ne v ráji jako stvořeném pro příjemné procházky v samém srdci Německa.

Ostatně tahle oblast ani nespádala do jeho působnosti, jenže kolegové z Freiburgu, kteří už i tak měli nedostatek lidí kvůli prázdninám, zůstali odříznutí z důvodu hustého sněžení, a tak ta nepříjemná povinnost připadla jemu. Zavolali mu, když byl na půli cesty mezi Baden-Badenem a Offenburgem, kde bydlela jeho sestra Adelmute. Jako každý rok jel na svátky k ní.

Jeho nadřízení věděli, že to vezme. Fischer neměl manželku ani děti, takže se ho vánoční atmosféra nedotýkala a klidně mohl pracovat i na Štědrý den.

„Jürgene, je třeba provést kontrolu, rutinní záležitost. A vzhledem k tomu, že jsi na cestě do Offenburgu, jsi nejbliž... Půjde s tebou zkušený průvodce, aby ses v těch lesích neztratil.”

Policista sice nemohl odmítnout, ale právě toho začínal litovat.

Sněhová vánice ne a ne přestat a světelná stopa, kterou na obloze zanechala světlice, co tohle všechno spustila, už před drahnou chvílí zmizela. Berger a kluci ze záchranné služby měli naštěstí čas určit přibližně místo, odkud byla světlice vypálena, a právě tam teď Fischer s průvodcem mířili.

Nevěděli, co mají očekávat. Mohlo se jednat o cokoli: někomu se mohlo udělat špatně a v tom případě by Konrad díky svému výcviku pacienta stabilizoval, načež by počkali na pomoc. Pokud se ovšem stalo něco jiného, byl tu Fischer se svým odznakem a pistolí...

Když v téhle oblasti nastala nějaká nouzová situace, bylo poměrně rozšířenou praxí přivolat pomoc odpálením světlice, jaké na moři používají lodě v nouzi. Například když nefungovalo telefonické spojení, anebo když obyvatelé chat hluboko v lesích ani žádný telefon neměli. Několik rodin žilo v úplném srdci Černého lesa prakticky v divočině a možná, že některá z nich teď měla problém.

Oba muži pomalu postupovali mezi kmeny vysokých stromů a brodili se stále přibývajícím sněhem. Průvodce držel

v pravé ruce buzolu a hledal nejlepší cestu k vytipovanému místu. V levé měl malou baterku, kterou osvětloval bílou příkrývkou před nimi.

Šli po něčem, co za normálních okolností měla být vyšlapaná pěšina, ale v téhle situaci to byla jen záplava sněhu, kterou se sotva dalo projít.

Fischer se sám sebe ptal, zda jdou opravdu správným směrem. A co vlastně mají hledat? To nebylo jasné. Od vypálení světlice už uběhly čtyři hodiny, což by byla pro někoho, kdo z posledních sil zavolal o pomoc, úplná věčnost...

Po dalších dvou hodinách námahy se konečně dostali k cíli. Berger se rychle rozhlédl, pak se vyděšeně otočil k policejnímu komisaři a ukázal přitom na něco před sebou. Slabé světlo jeho kapesní baterky osvětlilo rudou skvrnu na sněhu. Na první pohled to mohlo vypadat jako zraněné zvíře. V Černém lese se něco takového stávalo často – predátoři a kořisti spolu vedli věčný boj o přežití. Mohlo se jednat o jelena nebo srnce napadeného vlky. Fischer se o krok přiblížil. Oběť neměla tlapy ani kopyta, nýbrž pár obrovských bot s protiskluzovou podrážkou.

Sníh najednou přestal padat. Až teď si policista všiml ne-smírného a soucitného ticha, které je obklopovalo. Před jeho zrakem se otevírala malá mýtinka ohraničená hustým lesem, dokonalý kruh obklopený jedlemi. Uprostřed scény znepokojivá rudá kaluž.

Průvodce rozsvítil reflektory, které nesl v batohu. A právě tehdy Fischer uviděl hrůzu, na kterou nezapomene do konce svých dnů...

1

Ženeva, Švýcarsko. Současnost

Rebecca Starková okouzleně hleděla, jak se proud vody uprostřed ženevského jezera mocně zvedá k nebi. Toho rána na konci dubna si připadala jako ve snu: soukromý tryskáč ji vyzvedl v Londýně, aby ji dopravil na schůzku. Když na letišti London City Airport nastupovala, lilo jako z konve, ve Švýcarsku ji pak uvítal vlahý slunečný den.

Teď seděla v designovém křesle uprostřed luxusní reprezentativní kanceláře s velikými okny. Naproti ní, za skleněným psacím stolem, trůnil Gregorij Ivanov, ruský ropný magnát, kterého poznala před necelým rokem, když se u ní léčil.

Ivanov byl vysoký a uhlazený šedesátník s šedýma očima a kratičkými vlasy stejné barvy. Na sobě měl tmavý oblek šitý na míru, bez kravaty, a zlaté hodinky, které si skoro jistě koupil v jednom z mnoha zlatnictví ve městě. Zatímco poslouchala, jak mluví, Rebecca se ve vzpomínkách vrátila k celkem osmi týdnům, během nichž byl tento muž jejím pacientem. Tehdy v něm nebylo ani stopy po sebejistotě a rozhodnosti, které teď dával na odiv.

Když se s ním setkala poprvé, ve své ordinaci v Kensingtonu, měla před sebou muže s propadlým obličejem, uhýba-

výma očima a rezignovaným výrazem, kterého jeho neřest přímo fyzicky sužovala.

Právě v tu chvíli si Rebecca uvědomila, že jí Ivanov položil otázku.

„Promiňte?“

„Říkal jsem, že se asi ptáte, proč jsem se s vámi chtěl tak naléhavě setkat...“

Žena neodpověděla. Omezila se na nepatrné kývnutí hlavou.

„Jak víte, jsem velmi bohatý a těším se také pověsti schopného podnikatele. Ale teď mám v plánu něco, na čem nechci vydělávat. Tedy, alespoň ne hned, člověk všechno dělá pro svůj osobní prospěch, ne? Řeknu vám to na rovinu, paní doktorko: chtěl bych, abyste stejnou pomoc, jakou jste poskytla mně, mohla nabídnout i jiným. Mým přáním je, aby vaše metoda přinesla užitek a vyléčila co nejvíc lidí, za nějaký rozumný poplatek samozřejmě.“

Rebecca se na něho tázavě zadívala, stejně tázavě, jako by se šachista zadíval na protivníka při čekání na rozhodující tah.

„Nabízím vám, abyste pracovala pro mě. Zajímá vás to?“

Ona se na něho znovu, trochu nevěřícně, ale v podstatě obdivně podívala. Mohla mu věřit?

Podle lékařské karty, kterou mu psala ona sama, ano: byl úplně vyléčený. Dlouhých osm měsíců neprodělal žádnou recidivu a už od pohledu vypadal jako zdravý samo. Bohužel vzhled často klame, jak se během let naučila. Zvláště když má člověk co do činění s takovými nemocemi, kterými se zabývala ve své ordinaci. Každý pacient se stane schopným podvodníkem a dokonale ovládne lež, aby svou posedlost udržel před ostatními v tajnosti.

Ivanov se postavil a Rebecca cítila povinnost udělat to samé. Přistoupili k třpytícímu se oknu zahřívánému paprsky slunce.